

Sygn. akt IV CSK 36/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku J. C. i M. C.
przy uczestnictwie Z. C. i Z. C.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt I Ca 204/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Zamościu zniósł współwłasność określonej nieruchomości w ten sposób, że przyznał ją na współwłasność łączną wnioskodawcom i zasądził od nich na rzecz uczestników spłatę obliczoną według wartości nieruchomości bez uwzględnienia nakładów dokonanych na niej przez wnioskodawców w czasie, gdy byli dzierżawcami nieruchomości a uczestnicy nie byli jeszcze współwłaścicielami i nabyli swoje udziały w nieruchomości w okresie późniejszym i za cenę nie uwzględniającą wartości nakładów.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił apelację uczestników od powyższego postanowienia.

W skardze kasacyjnej uczestnicy jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy przy sądowym zniesieniu współwłasności podlegają rozliczeniu pomiędzy współwłaścicielami nakłady poniesione na nieruchomości przez niektórych ze współwłaścicieli nieruchomości, w sytuacji, gdy nakłady przez tych współwłaścicieli były ponoszone w okresie, gdy żadnemu ze współwłaścicieli będących stronami postępowania o zniesienie współwłasności, nie przysługiwała współwłasność, nakłady natomiast były ponoszone na gruncie w okresie, kiedy współwłaściciele żądający ich rozliczenia dysponowali gruntem w ramach umowy dzierżawy?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako ogólnego, abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa, przedstawić w pogłębionym wywodzie prawnym występujące w związku z zagadnieniem kontrowersje i rozbieżne oceny prawne oraz wykazać, że mają one poważny i uniwersalny charakter, a mimo to nie doczekały się rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także innych podobnych spraw i dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżący nie wykazali tych okoliczności. Nie przedstawili bowiem pogłębionego wyводу prawnego zawierającego omówienie kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych występujących na tle zagadnienia ani nie odnieśli się do licznych orzeczeń Sądu Najwyższego w tym zakresie, zawartych między innymi w wyrokach z dnia 7 marca 1997 r. II CKN 57/96 (OSNC 1997/6-7/92) i z dnia 25 lipca 2003 r. V CK 141/02, nie publ., postanowieniach z dnia 5 grudnia 1997 r.

I CKN 558/97 (OSNC 1998/7-8/112) i z dnia 18 marca 1999 r. I CKN 928/97, nie publ. oraz uchwałach z dnia 30 września 2005 r. III CZP 50/05, OSNC 2006/3/40, z dnia 10 maja 2006 r. III CZP 11/06 (OSNC 2007/3/38) i z dnia 21 lutego 2008 r. III CZP 144/07 (OSNC 2009/2/22). Nie wykazali też, że konieczne jest ponowne zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy w tym przedmiocie.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

jw